

Eén

HIER WAS HIJ, DANTE, MET ZIJN HOOFD OP MIJN BORST. IN DE stilte van de ochtend klonk alleen het geluid van zijn ademhaling. Het was alsof het hele universum was opgehouden waar het mee bezig was, gewoon om naar deze twee jongens te kijken die zijn geheimen hadden ontdekt.

Terwijl ik Dantes hartslag tegen mijn handpalm voelde, zou ik willen dat ik mijn hand in mijn borst kon steken, mijn hart eruit kon rukken en Dante alles kon laten zien wat daarin zat.

En er was nog iets: liefde deed niet alleen iets met mijn hart – het deed ook iets met mijn lichaam. Ik had me nog nooit zo levend gevoeld. En op dat moment wist ik, wist ik éindelijk wat het woord ‘verlangen’ inhield.

Twée

IK WILDE HEM NIET WAKKER MAKEN. MAAR WE KONDEN NIET voor altijd zo blijven liggen. We konden moeilijk ons hele leven in de laadbak van mijn truck doorbrengen. Het was laat, de dag was al begonnen, onze ouders zouden ongerust worden. We moesten naar huis. Ik gaf hem een zoen op zijn hoofd. 'Dante? Dante? Wakker worden.'

'Ik wil niet wakker worden,' fluisterde hij.

'We moeten naar huis.'

'Ik ben al thuis. Ik ben bij jou.'

Ik glimlachte. Echt iets voor hem om dat te zeggen.

'Kom op, laten we gaan. Volgens mij gaat het regenen. En je moeder vermoordt ons.'

Dante lachte. 'Ze vermoordt ons niet. We krijgen alleen zo'n blik van haar.'

Ik trok hem omhoog, en even bleven we staan en keken naar de hemel. Hij pakte mijn hand. 'Zul je altijd van me houden?'

'Ja.'

'En hield je vanaf het begin van me, zoals ik meteen van jou hield?'

'Ja, ik denk het wel. Voor mij is het moeilijker, Dante. Dat moet je proberen te begrijpen. Voor mij zal het altijd moeilijker zijn.'

'Niet alles hoeft altijd ingewikkeld te zijn, Ari.'

'Niet alles is zo simpel als jij denkt, Dante.'

Hij wilde nog iets zeggen, dus zoende ik hem. Zodat hij zijn mond zou houden, denk ik, maar ook omdat ik het fijn vond om hem te zoenen.

Hij lachte. 'Eindelijk snap je hoe je een discussie van me kunt winnen.'

'Yep,' zei ik.

'Voorlopig werkt dat wel,' zei hij.

'We hoeven het niet altijd met elkaar eens te zijn,' zei ik.

'Dat is waar.'

'Ik ben blij dat je niet hetzelfde bent als ik, Dante. Als je hetzelfde zou zijn als ik, zou ik niet van je houden.'

'Zei je nou dat je van me hield?' Hij lachte.

'Laat maar zitten.'

'Laat wát maar zitten?' vroeg hij, en toen zoende hij mij. 'Je smaakt naar regen,' zei hij.

'Ik hou van regen.'

'Weet ik. Ik wou dat ik de regen was.'

'Je bént de regen, Dante.' Eigenlijk wilde ik zeggen: je bent de regen en de woestijn, en je bent de gum die het woord 'eenzaamheid' uitgumt. Maar dat zou te veel zijn, en ik was de jongen die te weinig zei en Dante was de jongen die te veel zei.

Drie

OP WEG NAAR HUIS ZWEGEN WE.

Dante was stil. Te stil misschien. Hij, die nooit om woorden verlegen zat, die altijd wist wat hij moest zeggen en hoe hij het moest zeggen zonder bang te zijn. En toen kwam de gedachte in me op dat Dante misschien ook altijd bang was geweest, net als ik. Het was alsof we samen een kamer binnen waren gegaan zonder te weten wat we daar eigenlijk moesten doen. Of misschien, of misschien, of misschien. Ik kon niet ophouden met over de dingen na te denken. Zou er een moment komen dat ik niet meer over al die dingen hoefde na te denken?

En toen hoorde ik Dantes stem. 'Ik wou dat ik een meisje was.'

Ik keek naar hem. 'Wát? Het is heel heftig om een meisje te willen zijn. Zou je dat echt willen?'

'Nee, ik bedoel, ik vind het prima om een jongen te zijn, ik vind het prima om een piemel te hebben.'

'Ik ook.'

En toen zei hij: 'Maar als ik een meisje zou zijn dan konden we trouwen en... nou ja, je weet wel.'

'Dat gaat niet gebeuren.'

'Dat weet ik, Ari.'

'Niet verdrietig worden.'

'Nee, ik word niet verdrietig.'

Maar ik wist dat hij wel verdrietig zou worden.

En toen zette hij de radio aan en zong met Eric Clapton mee, en hij fluisterde dat ‘My Fathers Eyes’ misschien wel zijn nieuwe lievelingsnummer was. ‘Waiting for my prince to come,’ fluisterde hij. En hij glimlachte.

En hij vroeg: ‘Waarom zing jij eigenlijk nooit?’

‘Als je zingt ben je vrolijk.’

‘En jij bent nooit vrolijk?’

‘Alleen als ik met jou ben.’

Ik vond het heerlijk als hij moest lachen om iets wat ik zei.

Toen we voor zijn huis stopten liet de zon bijna zijn gezicht zien, klaar voor een nieuwe dag. En zo voelde het precies – als een heel nieuwe dag. Maar het kwam in me op dat ik misschien wel nooit zou weten – of nooit zeker zou weten – hoe de nieuwe dag eruit zou zien. En ik wilde echt niet dat Dante zou merken dat ik vanbinnen bang was, want dan zou hij kunnen denken dat ik niet van hem hield.

Ik zou nooit laten merken dat ik bang was. Dat beloofde ik mezelf. Maar eigenlijk wist ik al dat ik me niet aan die belofte zou kunnen houden.

‘Ik wil je zoenen,’ zei hij.

‘Yep.’

Hij sloot zijn ogen. ‘Laten we doen alsof.’

Ik glimlachte, en terwijl hij zijn ogen dicht had, lachte ik hardop.

‘Je lacht me uit.’

‘Helemaal niet. Ik zoen je.’

Hij lachte en keek me aan. Uit zijn ogen straalde zo veel hoop, zo veel verwachting. Hij sprong uit de truck en sloeg de deur achter zich dicht. Toen stak hij zijn hoofd door de raamopening. ‘Ik zie een verlangen in je, Aristoteles Mendoza.’

‘Een verlangen?’

‘Ja. Een hunkering.’

‘Hunkering?’

Hij lachte. 'Die woorden straal je uit. Zoek ze maar op.'

Ik keek hoe makkelijk hij het trapje van de veranda op liep. Met de soepele bewegingen van een zwemmer. Gewichtloze, zorgeloze stappen.

Hij draaide zich om en zwaaide, met die lach van hem. Ik vroeg me af of die lach genoeg zou zijn.

God, laat zijn lach alsjeblieft genoeg zijn.